

מלחמת עולם בפלישה הפמיניסטית

היום השלישי Independence Day

32 עמודים חלק ג' עמודים 21-32

מאת קובי ניב

להם שפה מובנת ושהם אינם מבינים את שפת בני האדם, שהיא כמובן אנגלית, מונעת או יותר נכון – חוסכת מאיתנו את הצורך לדבר או להבין אותם, וכך נוצר ה"אין עם מי לדבר", כך שבסופו של דבר, תמיד, בכל סרט הוליוודי, "אין לנו ברירה" אלא להשמידם.

יש להם נשק מתקדם להשמדה המונית והם מתכוונים להשתמש בו

כל האויבים הללו עד אחד - למן הקוריאנים, דרך הערבים וכמובן עד החוצנים הנוראים - הצליחו איכשהו - לא ברור איך, אבל "עובדה" - להשיג טכנולוגיות נשק מתקדמות ביותר להשמדה המונית. לפעמים, כמו בסרט הזה, אפילו יותר מתקדמות מאלו של שיש לארצות-הברית. ולא רק זה, אלא שלכל אויביה המדומיינים של אמריקה בסרטים ההוליוודיים אין שום עכבות מוסריות - שהרי ב"תרבות" שלהם, זו שאין להם, אין לא עכבות ולא מוסר - מלהשתמש בנשק ההשמדה המונית שברשותם ולהשמיד בני אדם (אמריקנים) חפים מפשע ואף, במקרים חוצניים קיצוניים, את המין האנושי כולו. לכן שוב, כמו תמיד, "אין ברירה", אלא למהר ולהשמידם, בטרם הם ישמידו אותנו, נכון? האירוניה העמוקה היא שבמציאות המדינה היחידה שהשתמשה עד כה בנשק השמדה המוני כלפי אזרחים (יפנים, אז זה לא כל כך נורא) חפים מפשע הייתה לא אחרת מאשר ארצות-הברית של אמריקה.

גם עם הנשק המתקדם שלהם, הם נשארו אותם אינדיאנים פרימיטיביים

נכון, יש להם נשק מתוחכם נוראי להשמדה המונית, שהם מייצרים בטכנולוגיה מתקדמת לפחות כמו שלנו ואף יותר, אבל חוץ מזה הם נשארו אותם אינדיאנים פרימיטיביים שהם היו תמיד ולעולם יישארו. וגם אם יש להם יכולת לירות פצצות אטום זעירות היישר לתוך דגני הבוקר של ילדינו, עדיין הם חיים במדבר במערות או בג'ונגל בסוכות, אין להם שפה, הם לא יודעים קרוא וכתוב, הם אוכלים חולדות ועקרבים שהם מבשלים על מדורות עצים. וכמובן שאין להם מקדונלדס, וולמארט או סטארבאקס, ובטח לא מקררים ולא מזגנים. וכשחם להם במאורות שלהם, הם מנסים לקרר עצמם עם מאווררים שבקושי מסתובבים.

מה שאומר שלא רק שאין לנו ברירה אלא להשמידם, אלא גם שאנחנו יכולים לחסל אותם כולם, על נשיהם וטפם (יש להם בכלל נשים וילדים? ואיך הם מתרבים?), בלי שום נקיפת מצפון, כי הרי הם לא באמת בני-אדם. הם בסך הכל קופים עם פצצות אטום. ולהרוג אותם זה כמו להרוג אינדיאנים או ג'וקים או ארבה, שכפי שהגדיר אותם הנשיא וויטמור בסרט.

וכמובן שהם גם מכוערים

במונחי היופי שלנו – שהונחלו לנו, שיהיה ברור, על ידי האימפריאליזם התרבותי הנוצרי האירופאי-אמריקני הלבן השולט כמעט בכלל בתרבות העולמית – אויביה של אמריקה הם תמיד מכוערים מאיתנו, אמריקנים שכמונו. "הטובים" בקולנוע ההוליוודי הם לעולם יפים, כלומר עונים לאידיאלי היופי האמריקני, שכולנו נענים לו – לבנים, בלונדים,

תכולי-עיניים (אבל גם שחורים חתיכים, כמו וייל סמית' או ברק אובמה מתקבלים, אם כי במשורה) צעירים, ספורטיביים, רזים, צחי עור, צחורי שיניים, אופנתיים וכל הקומפלט. ואילו האויבים, "הרעים", חוץ מזה שהם לא אמריקנים ואפילו לא בני-אדם, הם גם מאוד מכוערים, כלומר נראים כמו מה שהאמריקנים רואים כלא-אמריקנים וכלוזרים - לא לבנים בשלל גוונים, בעלי אפים עקומים, מעוקלים, ארוכים, בולבוסיים; השיניים שלהם חסרות, שחורות, שבורות או רקובות או שיש להם שיני זהב; עיניהם פוזלות או שהמשקפיים שלהם לא אופנתיים; יש להם קרחות, שיער מדובלל, צלקות, עור מתקלף ושפמים מגוחכים; הם גם צולעים, מגמגמים, נמוכים, שמנים, שעירים; וכמובן גם לובשים בגדים משונים, קרועים, מלוכלכים, כל מיני שמלות וסמרטוטים וכובעים מגולגלים משונים; לא חליפות ועניבות בצבעים תואמים, ולא ג'ינסים מצויירים עם קרעים, וגם לא טי-שירטים עם הדפסים מאגניבים. וכמובן שהיופי שלנו והכיעור שלהם, בסרטים, אבל האמת שגם בחיים כך אנחנו חשים, משקפים את הפנימיות, את הנשמה הטובה או הרעה, שלנו ושלהם.

הם בלתי רציונליים בעליל. אין להם שאיפות, אינטרסים, רגשות, פחדים, מחשבות, היסוסים, אהבות. הם גם לא רוצים לחיות. רק להרוג הם רוצים

לבד מהשנאה היוקדת חסרת הסיבה והפשר והרצון והדחף הבלתי מתפשרים להרוס, לאבד ולהשמיד את הדמוקרטיה, הציביליזציה ואת האנושות, כלומר את ארצות-הברית, אין להם שום שאיפות או רצונות אחרים. גם לא רגשות, לא פחדים, לא מחשבות, לא אהבות, לא כלום. רק להרוג ולהשמיד. אבל למה? מה האינטרס שלהם בלהרוג אותנו? מה זה נותן להם? מה הם מרוויחים מזה? אפילו הם עצמם, לפי הסרט הזה, לא יודעים את התשובה לשאלה הזאת. כל מה שהם יודעים להגיד זה "תמותו, תמותו, תמותו". הנשיא וויטמור, שקורא יעני את מחשבותיהם, מסביר לנו ש"הם כמו ארבה. הם מתקדמים מוככ לכוכב, עם כל הציביליזציה שלהם, אחרי שהם כילו כל משאב טבעי הם מתקדמים הלאה".

יסלח לי כבוד הנשיא, אבל אלו שטויות. הארבה פושט על גידולים חקלאיים ומכלה אותם כי הם מזונו, מזה הוא חי. אבל הארבה לא מפוצץ, על הדרך, גם גורדי שחקים ותחנות דלק ובטח לא שורף את כל הגידולים החקלאיים, שמהם הוא אמור להתקיים. שהרי אם כך יעשה, הוא לא ישמיד רק את האנושות ואת כדור הארץ, אלא גם ישמיד את עצמו, לא?

ומהו באמת המשאב הטבעי, שעליו מדבר הנשיא, שיש על כדור הארץ והחוצנים זקוקים לו, שממנו הם מתקיימים לכאורה? את זה הנשיא לא אומר לנו. אבל מה שזה לא יהיה – קמח, מים, חשמל, תירס או חלב עיזים - למה הם משמידים את כל מה שהם אמורים לחיות ממנו? זה הרי לא הגיוני בעליל וגם מנוגד לחלוטין לאינטרס ולצורך הכי בסיסיים וחיוניים שלהם, ושל כל יצור חי, להמשיך ולהתקיים. אבל אצל אויביה של אמריקה זה לא כך. הם אין להם לא היגיון, ולא אינטרסים, ולא צרכים, לא חיוניים ולא בלתי חיוניים. הם רק רוצים להרוג ולהשמיד. וחוץ מזה לא מעניין אותם כלום, אפילו לא החיים שלהם עצמם.

והרי אין בטבע, בעולם המוכר לנו, שום ייצור חי שכזה, שלא רוצה לחיות. כולם רוצים לחיות, בני אדם וחיידקים וחתולים וגם וירוסים. וירוסי הקורונה, למשל, לא "תוקפים" אותנו, את בני-האדם, כי המנהיגים שלהם הורו להם להרוג ולהשמיד את המין האנושי. הם מה שאנחנו קוראים "מדביקים" אותנו, כלומר חודרים לתוכנו, כדי לחיות. הריאות שלנו הם תשתית החיים שלהם. זה הכול. וזה מה כל מה שהם, כמו כולם, "רוצים" - לחיות.

אבל זהו, זה העניין, שהאויבים של אמריקה אינם דומים לשום יצור. הם לא רוצים לחיות. הם רק רוצים להשמיד אותנו. וגם בגלל זה אין לנו ברירה, אלא להשמיד אותם.

הם מונולטי, ישות אחידה, מיקשה אחת

אנחנו – כלומר האמריקנים, כי לפי הסרט זה נכון רק לגבי האמריקנים ולא לגבי שאר בני-האדם - מורכבים מפרטים עצמאיים, מיחידים נבדלים, מאינדיבידואלים שיחד יוצרים ומהווים אומה. ואילו אויבינו, ובסרט הזה זה חד-משמעי, הם מונולטי, ישות ומיקשה אחת ואחידה, שמורכבת מפרטים זהים, אחידים, כאילו משוכפלים, שאינם עומדים בפני עצמם, אלא הם רק חלקים מהישות המונולטיית. לפיכך כל קיומם הוא היותם ברגים וקפיצים במכונת ההרס שהם מרכיביה, ואין להם לא קיום ולא זהות וכמובן גם לא שם משל עצמם.

והנשיא וויטמור, בתוקף היותו מנהיג ארצות-הברית, כלומר העולם, וכמי ששירת בעצמו כטייס במלחמת המפרץ, וגם מתוך כך שראה סרטים הוליוודיים על מלחמותיה של ארה"ב באויביה, על פני כדור הארץ ומחוצה לו, יודע היטב את כל הדברים האלו. ולכן, כשהוא פונה בדברים אל הטייס החוצן השבוי, הוא בכלל לא שואל אותי מיהו, מה שמו, באיזה טייסת הוא משרת, מי המפקד שלו, האם הוא נשוי, כמה ילדים יש לו, אולי הוא רוצה משהו לאכול, לשתות, קפה? נפט? שמן מכונית? קרואסון? תירס? סיד? קקי של עיזים? משהו? שום כלום. הנשיא גם לא מציג עצמו בפני החוצן, כאילו שכל חוצן אמור לדעת מיהו בכלל ומהו. הוא גם לא שואל את החוצן מי המפקד או המנהיג שלהם או עם מי צריך לדבר כדי לסיים את המלחמה. שום דבר מכל זה הנשיא לא שואל ולא אומר ולא עושה.

במקום זה הנשיא ניגש יעני ישר לעניין ושואל את החוצן "נכון שאתם לא רוצים שלום?", והחוצן עונה בתשובה שנכתבה, כלומר הוכתבה לו, "לא, לא שלום". ואז הנשיא משלים בשאלת המחץ "אז אתם רוצים שכולנו נמות, נכון?". והחוצן, שגם הוא כנראה צופה עם החבר'ה שלו בחללית בסרטים הוליוודיים, עונה כמתבקש ממנו, "כן, תמותו! תמותו!". ועכשיו, אחרי ששני הצדדים, הנשיא והחוצן, שיחקו היטב את התפקידים שהוכתבו להם, יכול הנשיא להכריז מלחמת שמד על החוצנים שבאו להשמידנו, ולהשמיד אותם בעצמם.

עונש מוות לאישה הסוררת

דייויד, היהודי שלנו, וקוני, אשתו לשעבר ולשעתיד, משוחחים על היחסים שלהם ולמה הם השתבשו. הם עוד לא ממש מתפייסים ובטח לא חוזרים, אבל הכיוון הברור מסתמן. קפטן הילר יושב עצוב בשדה התעופה. אנשים רצים לכל מיני כיוונים. הוא קם, נכנס למסוק, וממריא, גונב אותו, טס להציל את זוגתו האהובה והאובה מהחורבן והתופת. המטוסים עם הטילים האטומיים יוצאים למשימתם. הנשיא מאשר את התקיפה. הטיל נורה. בתמונות על מסכי בונקר הפיקוד נראה שהמטרה, החללית החוצנית, הושמדה. הנשיא וצוותו צוהלים. אבל כשהתמונה מתבהרת, רואים שהחללית במקומה עומדת ללא פגע. הנשיא מורה לבטל את המשך המשימה ולמטוסים עם הטילים האטומיים לחזור לבסיסם.

ג'זמין בחניית הלילה מטפלת באשת הנשיא. מגיע מסוק מלמעלה ומאיר מטה, מגשש. זהו קפטן הילר שהגיע במסוק שגנב להציל את אהובתו. הוא מצא אותה. המסוק נוחת, ומול ג'זמין ההמומה משמחה מופיע סטיב אהובה. הם מתחבקים ומתנשקים. ואפילו אשת הנשיא מאושרת לראות אהבה שכזו, וגם היא ניצלת. ואיתם גם כל הניצבים שבמשאית.

קאט. אשת הנשיא כבר שוכבת במיטת חולים בבסיס הסודי שכולם הגיעו אליו. אין לה פצעים והיא גם לא מחוברת לשום מכשירים, חוץ מלאינפוזיה. אז זה נראה כמו פציעה לא ממש נוראה. הנשיא מגיע עם בתו ומשלח מן המסדרון את בתו לאימה. במסדרון הרופא

מדווה לנשיא על מצבה האמיתי, הקשה - "לאשתך יש דימום פנימי. אנחנו לא יכולים לעצור את הדימום. אם היינו מגיעים קודם ... אנחנו לא יכולים לעשות עבודה יותר".

בחדרה של האם היא והבת מתחבקות. זהו חיבוק של אהבה ופרידה, פרידה אחרונה. הילדה יוצאת והאב, הבעל, הנשיא, נכנס לחדר. כולם עוזבים. הזוג הנשיאותי נותר לבדו. הנשיא מחזיק בידה של אשתו. היא אומרת "אני מצטערת שלא באתי הביתה כשביקשת ממני". היא בוכה. הוא מחבק אותה. הם מתנשקים ונפרדים. זהו. זה הסוף שלה. הנשיא קם ויוצא המום מהחדר אל בתם במסדרון. הילדה מניחה את ידה על ידו. "אימא ישנה עכשיו?", היא שואלת. "כן", אומר הנשיא, בוכה, "אימא ישנה". לנצח. הם מבינים זאת.

אבל כאן עולה השאלה המטרידה למה מכל מקורביו וסובביו של הנשיא, דווקא אשתו הייתה צריכה למות? הרי היא לא הייתה מוכרחה למות. זה סרט. זה לא שהחוצנים הרגו אותה. זה התסריטאים הרגו אותה. אבל למה? ואפילו נגיד שככה זה בקולנוע, שמישהו מהגיבורים או הגיבורות חייב למות, כדי לתת לסרט איזה טאצ' קטן של אותנטיות יעני, כאילו שלא כולם יוצאים בחיים מהסרט, אפילו הכי הוליוודי. אוקיי, אבל למה התסריטאים בחרו מכולם להרוג דווקא את אשת הנשיא? על מה ולמה הם הטילו עליה עונש מוות?

התשובה, כמו תמיד, נמצאת בסרט עצמו. כבר מלכתחילה, עוד לפני הפלישה, אשת הנשיא התגלתה, כפי שראינו, כאישה לא נאמנה לבעלה. לא שהיא בוגדת בו, חלילה, אבל היא לא נמצאת במקום שבו היא צריכה להיות, כלומר במיטתו של הנשיא, וגם לא נשמעת לבקשתו, הוראתו, לחזור מיד הביתה. וגם כשהפלישה כבר בעיצומה, היא שוב ממרה את פיו ולא ממחרת לטוס לאן שהוא אומר לה. כלומר, הגברת מרילין וויטמור אינה ממלאת כפי שצריך ונדרש את תפקידה כ"אשתו של" הנשיא, ועל כך היא נענשת ונידונה למיתה.

ואם זה לא ברור, אז בסצנת הפרידה לקראת מותה, הדברים נאמרים במפורש. "לאשתך יש דימום פנימי", מסביר הרופא לנשיא את סיבת המוות, ו"אנחנו לא יכולים לעצור את הדימום". וכי למה הרופאים אינם יכולים לעצור את הדימום המביא למותה? גם את זה מסביר הרופא ואומר ש"אם היינו מגיעים קודם..." והמשך הוא כמובן, "אז היינו יכולים לעצור אותה, אבל עכשיו זה כבר מאוחר מדי". כלומר, "אם היה הייתה מגיעה אלינו קודם, היינו יכולים להציל אותה", אבל היא לא הקשיבה לך, אדוני הנשיא, את זה כבר אני

מוסיף, ולכן היא איחרה לבוא, ובכך גרמה למותה שלה. זו היא שהביאה על עצמה את מותה, בכך שהיא לא שמעה לך ולא עשתה מה שאמרת לה. ואישה כזאת דינה אחד - מוות. גם אשת הנשיא עצמה מודעת היטב לסיבת מותה, ועל ערש הדווי היא מכה על חטאה ואומרת, "אני מצטערת שלא באתי הביתה כשביקשת ממני", ועכשיו בגלל זה אני מתה. הסיבה הרפואית כביכול שבגללה אשת הנשיא מתה היא "דימום פנימי". אבל למה החליטו התסריטאים להמית אותה, בתוך מלחמת שמד עולמית הרסנית, כשהיא הניצולה היחידה מהמסוק שלה שהופל והתרסק, דווקא מ"דימום פנימי"? לכאורה כבר הסברנו זאת קודם בכך שיוצרי הסרט נמנעו, מסיבות מסחריות, מלהראות לנו ולו מוות אחד קשה לצפייה. אבל בכל זאת, יכלו שגופה יהיה פגוע, אבל מכוסה בשמיכה בלי שייראו פצעים או גדמים, ושפניה יישארו שלמים, אולי עם שריטה קטנה. אבל הם בחרו שהיא תמות דווקא מ"דימום פנימי", כלומר כזה שלא רואים אותו, אבל הוא בכל זאת הורג אותך. ייתכן לכן שהדימום הפנימי הממית הזה מביע את דעתם, הלא מודעת ככל הנראה - גם היא כמין סוג של דימום פנימי - של יוצרי הסרט, שמה שבאמת מסכן אותנו, הגברים האמריקנים, ועלול להרוג אותנו, לחסל אותנו, זו לא באמת מתקפה חיצונית, אלא דימום פנימי שנגרם לנו מכך שנשותינו חדלו למלא את התפקיד שיועד להם, להיות לנו "אשתו של", והחלו לפתע לגלות עצמאות ולעשות כרצונן. ומתקפת החיצונים החיצונית, כפי שתמונות המתקפה האנטי-פאלית שלהן מוכיחות, הם בעצם מתקפת הפמיניזם, הנשיות החדשה, על הגבריות. הכול משחיר ומופיעה כתובת גדולה

ה-4 ביולי. היום השלישי

עכשיו הערבים הם בתפקיד האינדיאנים

ג'וליוס מחפש את בנו, דייוויד. מוצא אותו זרוק על הרצפה, שיכור, מתוסכל. האב מנסה לנחם, לעודד, את בנו. אומר לו לקום מהרצפה הקפואה שלא יצטנן. דברי אביו נותנים פתאום לדייוויד הארה. הוא מצא פתרון לשאלה שהנשיא הטיל עליו לפתור, איך להתגבר על חומת המגן שיש מסביב לחלליות החוצנים, המגינה עליהם גם מטילים אטומיים. "אם אנחנו לא יכולים לנצח את ההגנות שלהם, אנחנו יכולים לעקוף אותם", הוא מסביר, על ידי כך שנגרום למחשבים שלהם להצטנן, כלומר להחזיר להם וירוס, וירוס מחשבים.

"בדיוק כמו שהם משתמשים בלוויינים שלנו נגדנו, אנחנו יכולים להשתמש באות שלהם נגדם. אם נשתול וירוס בתוך חללית האם..." הוא ממשיך ומתלהב. אבל אז מישוהו שואל "אבל איך בדיוק נדביק את חללית האם בוירוס?". והתשובה שלו היא "אנחנו צריכים להטיס את החללית הזאת [של החוצנים, משנות החמישים] מחוץ לאטמוספירה ולעגון איתה..." אין לו מושג איך לעשות זאת בפועל. "ולכמה זמן המגנים יהיו משותקים?", שואל עוד מישוהו. "לכמה דקות". "ואתה רוצה שנעשה מתקפת נגד עולמית עם חלון של כמה דקות בלבד? ואנחנו בכלל גם לא יודעים איך להפעיל את הגרוטאה הזאת ואם היא בכלל פועלת". ואז קפטן הילר מנדב עצמו לבדוק את זה. והנשיא מאשר את "התוכנית".

עכשיו ארצות-הברית נזכרת שיש עולם, והיא מגייסת, בעזרת שידור אותות מורס, אמצעי תקשורת מהמאה ה-19, את כל מה שנשאר מחילות האוויר של שאר העולם, כדי להשתתף בתקיפת החלליות שתציל את העולם. והטייסים המגויסים שאנחנו רואים, הם: אנגלים, שמדברים אנגלית וחוסכים תרגום; ישראלים, שלא מדברים, אבל רואים את הדגל שלנו

(הידד!), אז לא צריך תרגום; רוסים, עם כתוביות תרגום; ויפני אחד, שגם הוא זוכה בכתוביות תרגום. וזהו. אין טייסים צרפתים, גרמנים, ספרדים, סינים, הודים, ארגנטינאים, ברזילאים, או קנייתים. כנראה כדי לא לבלבל את הצופים עם יותר מדי עמים ותרגומים.

אה, כן, ויש גם ערבים. לא ברור אם הם טייסים, או הם סתם מסתובבים שם ומברברים. למה אני אומר מברברים? כי משום מה, בעוד כל השפות הזרות האחרות זכות לתרגום בכתוביות, השפה הערבית, שבה מדברים הערבים, לא זוכה לתרגום. למה? אתם יודעים למה. כי זה שפה של אויבים (ב-1996 אויביה במציאות של ארה"ב היו ערבים) ושפתם של אויבים היא, כפי שכבר אמרנו, אוסף של הברות גרוניות חסרות פשר ונטולי משמעות.

הנאום המכוון של הנשיא וויטמור

הפיקוד האמריקני באזור 51 מחפש טייסים. ראסל השיכור מתייצב, "אני יכול לטוס, אני טייס". במרתף מכינים את החללית החוצנית הישנה למשימה שלה, טוענים אותה בטילים. קפטן הילר יטיס אותה ודייוויד יטוס איתו עם המחשב שלו נושא הווירוס. בתוך כך גוברים ביתר שאת הקירבה והאהבה בין קוני לדייוויד. קפטן הילר וג'זמין, בנוכחות הבן שלה דילן, מתחתנים בטקס צבאי מהיר. ככה זה בחיים, או לפחות בסרטים, האישה הסוררת קיבלה עונש מוות, ואילו בת הזוג המסורה מקבלת מתנה, חתונה. העדים הם קוני ודייוויד. וזה כמובן רמז מטרים. והנה, אכן, בעת הטקס קוני ודייוויד אוחזים ידיים. זהו. זה מתחדש. יש! עכשיו יוצא הנשיא וויטמור אל הטייסים העומדים לצאת למשימה הגורלית, המתאספים סביבו, וברמקול נייד נושא בפניהם נאום מכוון שיילמד בעתיד בכל בתי-הספר בעולם:

"בוקר טוב. בעוד פחות משעה מטוסים שלנו מכאן יצטרפו לאחרים מרחבי העולם, ואתם תחלו בקרב האווירי הגדול ביותר בהיסטוריה של האנושות. אנושות, למילה הזאת תהיה משמעות חדשה לכולנו היום. איננו יכולים עוד לעסוק בחילוקי הדעות הקטנוניים שלנו. מאוחדים נהיה במטרתנו המשותפת. אולי זה הגורל שהיום הוא הארבעה ביולי, ואתם פעם נוספת תלחמו עבור חירותנו. לא מרודנות, דיכוי או רדיפה, אלא מהשמדה. אנחנו נלחמים על זכותנו לחיות, להתקיים. ואם ננצח, הארבעה ביולי לא יהיה ידוע עוד כחג אמריקאי, אלא כיום בו העולם הכריז בקול אחד - אנחנו לא נלך בשקט לתוך הלילה! אנחנו לא נעלם ללא קרב! אנחנו הולכים להמשיך לחיות! היום אנחנו חוגגים את יום העצמאות שלנו!"

הנאספים מריעים בקול גדול. ואנחנו ננסה להבין מה שמענו פה, מה אמר לנו כאן הנשיא. ראשית, הוא מטעה אותנו. כי זה לא הגורל הביא לכך שהיום הזה, שבו עוד מעט אמריקה תציל כביכול את העולם מהשמדה, הוא במקרה ה-4 ביולי, שהוא יום העצמאות האמריקני.

זה לא מקרי וזה לא גורל וגם לא אלוהים. זה התסריטאים כתבו את זה שכך יהיה. ולמה? הנה, הנשיא בעצמו אומר זאת בנאום שהם כתבו לו - שכביכול בגלל שהיום, ה-4 ביולי, אמריקה תציל את העולם, יום העצמאות האמריקני יהפוך ליום העצמאות של העולם כולו. מתברר שיותר משהחוצנים רוצים להשמיד את העולם, ארה"ב רוצה להשתלט על העולם.

ראסל, בפעולת התאבדות הרואית, נוקם ומתקן את השפלת התבוסה בווייטנאם, חוזר להיות גבר, וגם מציל את העולם

כל הטייסים, בהם הנשיא, עולים עכשיו למטוסים. קפטן הילר נפרד מאשתו ובנו החדשים. דייוויד נפרד מאביו ומקוני, שמחבבת אותו. ג'וליוס נותן להילר ודייוויד סיגרים לחגיגות הניצחון. ואפשר כמובן גם לראות בזה את טקס העברת הפאלוס מדור האבות לדור הבנים. קפטן הילר ודייוויד, עם המחשב הגואל שלו, נכנסים למושבי ההטסה של חללית החוצנים הישנה. ראסל בתא הטייס של מטוסו, שם את תמונות הילדים בלוח המחוננים. הוא מצדיע לילדיו שמביטים בו מהמסלול והם מחזירים לו בהצדעה. מנהרת שיגור החללית נפתחת. הילר מפעיל את החללית והם משגרים עצמם לחלל. שם הם מתקרבים לחללית האם של החוצנים, שקולטת אותם, כמו שדייוויד חשב שיקרה ומנווטת אותם פנימה, אל תוך תוכה. המטוסים האמריקנים עושים דרכם אל החללית החוצנית שמעל לוס-אנג'לס, מחכים לאות שיינתן שההגנה שלה הוסרה, כדי לתקוף. החללית של הילר ודייוויד מוכנסת פנימה, אל תוך, אל לב ליבה, של חללית האם. השניים במתח עצום. החללית שלהם מובלת אל מעין מנחת ונקשרת, נעגנת, שם. דייוויד מפעיל את המחשב שלו, נכנס למחשב הפיקוד החוצני, ומפעיל את מנגנון שתילת הווירוס. הווירוס אכן נשתל. במטה הפיקוד האמריקאי מתקבלת ההודעה וניתן האות למטוסים לתקוף. המטוסים יורים טיל, אבל המגן עדיין עובד ומפוצץ את הטיל בטרם הוא נוגע בדופן. בבור הפיקוד המפקד נותן הורה לבטל את המשימה ולכל המטוסים לחזור. הנשיא מבקש עוד ירי אחר. יורה והטיל מתפוצץ הפעם על דופן החללית. המגן אכן הוסר. זה עובד. ניתנת פקודה לכל המטוסים לתקוף. אלא שמהחללית יוצאים עכשיו נחילים של מטוסי-קרב של החוצנים ותוקפים את המטוסים האמריקנים.

דייוויד אומר עכשיו להילר "המשימה הושלמה, בוא נחזור הביתה". אבל כשהילר מנסה להניע, להזיז, את החללית שלהם, העגונה בתוך חללית האם, מתברר שהיא תקועה שם, נעולה, מבלי יכולת לזוז. החללית שמעל לוס-אנג'לס מתחילה לנוע לעבר הבסיס הסודי והאחרון של ארצות-הברית עלי אדמות. הטילים הנורים מהמטוסים התוקפים ופוגעים בחללית החוצנית אינם גורמים לה נזק מספיק כדי לרסק או לפוצץ אותה. והטילים אוזלים. החללית כבר מגיעה אל מעל לבונקר הפיקוד. תחתיתה מתחילה להיפער מעליהם. "הם מתכוונים לירות בנו בנשק העיקרי שלהם", מזהיר גנרל גריי בבונקר הפיקוד. ואכן, תחתית החללית נפצרת עוד ועוד. הנשיא יורה ממטוסו טיל אל תוך החור הנפער, אבל זה לא משיג שום תוצאה. וזהו. זה נגמר. למטוסים המעטים שנותרו אין כבר יותר טילים.

אבל פתאום ראסל מודיע שיש לו טילים. שמים אותו על הרמקול, כך שכולם, כולל ילדיו, שומעים אותו. אבל הטילים שלו תקועים. לא יורים. ואז הוא אומר בקשר "תעשו לי טובה, תגידו לילדים שלי שאני אוהב אותם מאוד". והוא מטיס את מטוסו היישר אל תוך החור הנפער בתחתית החללית. מיגל הבן שלו למטה צועק "אבא!", פעם ראשונה שהוא קורא לו אבא, ותוהה "מה הוא עושה?". ואז בדיוק כשהחללית מתכוונת לשלח את נשק יום הדין שלה, מטוסו של ראסל מתנגש בקרן היוצאת מן החללית ומרסק אותה, ויחד איתה גם את

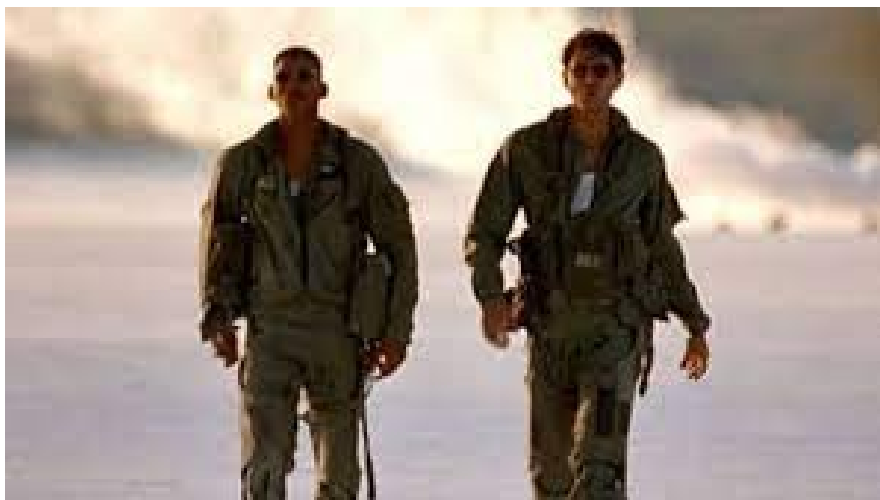
החללית כולה. הנשיא מדווח ממטוסו בצהלה שראסל "עשה את זה. הבנזונה עשה את זה". החללית החוצנית המתפוצצת מתרסקת לאדמה. כולם בחדר הפיקוד מריעים. העולם ניצל. ולא רק שהעולם ניצל, אלא שראסל, בפעולת התאבדות הירוואית – בסגנון טייסי הקמיקזה היפנים לפניו וחוטפי המטוסים מאל-קעידה, שאולי גם למדו ממנו, אחריו – נוקם ומתקן בכך את חוויית ההשפלה הנוראה, האישית שלו והגברית-אמריקנית בכלל, של התבוסה במלחמת ווייטנאם, וכמובן גם מחזיר לעצמו את גבריותו, הן כטייס-קרב והן כאב לילדיו.

העולם מורכב מאמריקנים ו"אינדיאנים"

סטיב ודייויד עדיין תקועים במקומם בחללית האם. הם מציתים לעצמם סיגרים. הם אומנם ימותו. המשימה הצליחה, אבל זה הסוף. הם יורים מהחללית שלהם שני טילים בתוך בטנה של חללית האם החוצנית. הירי או הפיצוצים משחררים את החללית שלהם מהנעילה. דייויד אומר לסטיב "אנחנו חופשיים, אתה יכול להוציא אותנו מכאן בשלושים שניות?". הם בורחים. נחיל מטוסי קרב חוצניים רודף אחריהם בתוך הסמטאות והערוצים הסבוכים והצרים של החללית, יורים עליהם. אבל סטיב מצליח להתחמק מהירי וגם להתקדם לעבר היציאה. האם יספיקו בשלושים שניות? רק עוד 23 שניות נותרו. הם מתקרבים לפתח היציאה, אבל הפתח מתחיל להיסגר. "הם סוגרים עלינו", צועק דייויד, אבל בשנייה האחרונה, הללויה, קפטן הילר, הטייס הטוב בעולם, מצליח להוציא אותם מחללית האם החוצנית, שמתפוצצת מתנפצת מאחוריהם. "אלביס עזב את הבניין", צוהל סטיב, והם דוהרים בחזרה לכדור הארץ, כשרסיסה המנופצים של החללית מתעופפים סביבם בחלל.

הנשיא נוחת בשדה התעופה ההרוס. ברקע בוערת החללית שהתנפצה לאדמה. כולם רצים החוצה להריע לנשיא ולברך אותו. ולא רק זה, אלא שבכל העולם, מתברר פתאום שיש כזה, יוצאים הניצולים ממקומות המקלט שלהם לחגוג את הפלת החלליות וניצחון האדם.

אבל מיהו או מי הם "כל העולם" הזה בסרט הזה? את מי אנחנו רואים יוצאים לחגוג את מפלת החוצנים והתרסקות חלליותיהם שעמדו עלינו להשמידנו, חלילה? את מי בעולם מראה לנו הסרט שחוגגים את הניצחון? קבוצה של ילידים אפריקנים לבושי חצאיות נושאי רומחים המגיחים מן הג'ונגל וקבוצה של פלאחים מצריים העולים מן מדבר לחגוג את התרסקות החלליות ליד הפירמידות העתיקות. וזהו. לא צרפתים ולא סקנדינבים ולא סינים ולא ארגנטינאים. בראיית העולם האמריקנוצנטרית, שגם יוצרי הסרט לוקים בה, העולם, גם בחלוף 400 שנה, מתחלק עדיין לאמריקנים בני-תרבות ול"אינדיאנים" פרימיטיביים.

הפי אנד. הסדר הישן, הגברי-משפחתי, חזר לקדמותו

במרתפי הפיקוד כולם מקבלים את הנשיא בתרועות רווחה וצהלה. אבל מה עם דייויד וסטיב, שואל הנשיא את ג'נרל גריי, "יש חדש מהם?". גם בנות הזוג ג'זמין וקוני רוצות לדעת. אבל התשובה שלו לא משמחת. "איבדנו את הקשר עם קפטן הילר ולוינסון לפני כעשרים דקות", הוא מדווח לנשיא. כולם מתעצבים. אבל לא. לאמריקה יש אלוהים, זה כתוב על כל דולר, ומיד אחד הטכנאים צועק "רגע, אדוני, אני קולט משהו ברדאר".

קאט. שני כלי רכב צבאיים נעים במישור מדברי חולי. באחד מהם הנשיא וצוותו ובשני בני משפחותיהם של דייויד וסטיב, כולל הכלב בומר. מולם צועדים קפטן סטיבן הילר ודייויד לוינסון, ומאחוריהם החללית עולה באש ועשן. המכוניות עוצרות. ג'זמין וקוני רצות וקופצות על אהוביהן, מחבקות ומנשקות אותם. גם דילן מגיע וקופץ לזרועות אביו הרשמי החדש. גם הנשיא ובתו מגיעים. הבת היא עכשיו לכאורה זוגתו הרשמית החדשה, במקום אשתו-אימה שהמרתה את פי בעלה והומתה. כל הזוגות, המשפחות, שהיו מפורקות ומפוצלות לפני פלישת החוצנים, מתאחדות עכשיו מחדש לאחר שהוסרה הסכנה. סטיב ודייויד מעשנים את הסיגרים שלהם, חוגגים את הניצחון הגבר על האויב החוצני. הנשיא מצדיע לקפטן הילר ולוחץ את ידו של דייויד, ומברך אותם. כולם, הילדים בזרועות אבותיהם, מביטים בחללית הבוערת על האדמה. "הרביעי ביולי שמח, אבא", מברכת הבת פטרישיה את אביה הנשיא. "לא הבטחתי לך זיקוקים?", אומר סטיב לבנו הישן-חדש דילן. ואז וכולם נושאים עיניהם אל השמיים, ועימם גם המצלמה עולה מעלה, והצופים רואים את ההתפוצצויות הממשיכות ועולות מהחללית המרוסקת שנראים אכן כזיקוקים. סוף.

להשמיד ולאבד את כל מי שאינו "כמונו"

כמה חוצנים השתתפו בפלישה הזאת לכדור הארץ? מספרם מעולם לא הוזכר וגם לא נאמר לנו. אבל אנחנו יכולים לשער. ישנה חללית האם וממנה מתפצלות עשרות חלליות המקיפות את כל כדור הארץ. אם בכל חללית שכזו יש מספר דומה של נחילי מטוסי-קרב כמו אלו היוצאים לתקוף את המטוסים האמריקנים ואת הבסיסים באל טורו ובאזור 51, אז מדובר, כולל הצוותים הטכניים וכל כוחות התמך, לפחות בכמה אלפי חוצנים בכל חללית שכזו. כלומר שמספר החוצנים התוקפים בעשרות החלליות המקיפות הוא לפחות עשרות אלפים. ואם מוסיפים גם משפחות וצאצאים (ואיך הם מתרכבים בכלל, החוצנים? גם על זה לא נאמר דבר), שהרי אין להם ארץ אחרת מלבד חללית-האם, כמו שהסביר לנו הנשיא וויטמור, אז מדובר לפחות במאות אלפי חוצנים שהשתתפו בתקיפה.

והנה מכל מאות האלפים הללו לא נותר אחרי הבסתם אפילו חוצן אחד בחיים, פצוע או שבוי, וכולם עד אחד הושמדו ונכחדו מהיקום, ולא נותרה מהם גווייה לרפואה. מדובר אפוא לא בניצחון של האנושות, של אמריקה, על החוצנים התוקפים, אלא בג'נוסייד, בהשמדת עם, אם ניתן לקרוא לחוצנים הללו עם, טוטאלית. ב"פתרון סופי" על באמת.

והג'נוסייד הזה כאן, בסרט המדומיין, מזכיר את השמדת העמים הילידים ("האינדיאנים") במציאות, בתקופת הקולוניזציה בטריטוריות שהפכו בסופו של התהליך לארצות-הברית. על פי הערכות שונות מנו הילידים בשטחים הללו לפני "גילוי אמריקה" משהו כמו 12 מיליון איש, ובמהלך הקולוניזציה הושמדו בין 90 ל-95 אחוזים, כלומר כ-11 מיליון מתוכם, ומעטים בלבד שרדו. היום הם מהווים אחוז אחד בלבד מאוכלוסיית ארה"ב.

אבל זה לא רק בסרט הזה. כמעט, אם לא בכל, סרטי פלישות החוצנים הרוצים להשמידנו לכדור-הארץ, שרובם ככולם סרטים הוליוודיים, מסתיימים בניצחון האנושות ובהבסתם

והשמדתם הטוטאלית, בלי שנשאר מהם לא שריד ולא זכר, של כל החוצנים הפולשים. ואין זה משנה כלל ועיקר מה המבנה החברתי, אם בכלל יש להם כזה (כי ב"היום השלישי" אין להם, לכאורה, מבנה חברתי כלשהו. והרי חייב להיות להם כזה. כי לכל היצורים החיים, מנמלים ודבורים וציפורים ודרך שפנים ותנים ועד דובים, קופים ואנשים, יש מבנים חברתיים. קל וחומר לכאלו שיש להם יכולת פיתוח של נשק להשמדה המונית).

והכי מגוחכים הם כמובן האויבים הרוצים להשמיד את העולם, החוצנים והלא-חוצנים, שבראשם עומד – לא בסרט הזה, אבל ברבים אחרים – מנהיג יחיד, היטלר וסטלין שכאלו. ואז, ברגע שהלוחמים מגיני האנושות מצליחים להרוג אותו, כל פיקודיו, ולא חשוב מי הם ומה הם, מתים גם הם באופן אוטומטי ומושמדים ונעלמים מן העולם. והרי אין, בעולם המוכר לנו, שום מבנה חברתי של יצורים חיים כלשהם, שהריגת מנהיגו או מנהיגיו, משמידה את כולם כלא היו. אפילו בכורת דבורים, שמלכה אחת שולטת בהם, אם היא מתה חלילה, מיד ממליכות הדבורים על עצמם מלכה חדשה, ממאגר המלכות החלופיות המוכנות מראש שלהן, והמבנה החברתי נשמר כשהיה, והדבורים ממשיכות לחיות כרגיל.

אבל לבני-האדם, וכנראה לא רק לאמריקנים שבנו, כך זה נראה בסרטים שאנחנו יוצרים, יש צורך, דחף, שאיפה, אובססיה, להשמיד ולאבד את כל מי שאינו "כמונו". ו"כמונו" במירכאות, כי גם על השאלה מי "אנחנו", אנחנו מתקשים לענות בתשובה חדה וברורה.

אז על מה הסרט הזה?

לשאלה הזאת – שאין לבלבל אותה עם השאלה "למה התכוונו המשוררים?", כלומר התסריטאים, שכן איננו עוסקים כלל ביוצרי הסרט ובכוונותיהם, אלא רק ביצירה שלהם, בסרט עצמו, ובמה הוא אומר, במה הוא עוסק – יש במקרה הזה תשובות בשלושה רבדים:

בפלישת חוצנים לכדור-הארץ ובניצחון האנושות על הניסיון להשמידה

זה כמובן הרובד הראשוני, המייד, זה שעל פני השטח, של סיפור הסרט הזה, ושבנו הוא כביכול הוא עוסק – בפלישה מדומיינת, עתידית, אך כמובן אפשרית, מפחידה ומאימת לכדור-הארץ של חוצנים "רעים" המאיימים על האנושות כולה להשמידה, ועל מאמצייהם האדירים של בני-האדם והצלחתם הנפלאה – בזכות חוכמתם ואומץ ליבם ותכונותיהם הנעלות בכלל – להציל עצמה מידם, כלומר מזרועותיהם התמנוניות, ולשמר את קיומנו.

אלא שראשית אין שום יצירה, גם לא סרט, העוסק אך ורק ברובד החיצוני של הסיפור שהוא מספר, אלא תמיד יש לה, גם אם אנחנו לא מודעים לכך, רובדים נוספים, שכדי להבינם יש לפענחם, וזה דומני מה שעשינו, או לפחות ניסינו לעשות במאמר הזה. מה גם, והדבר כבר נאמר, שמאחר שמעולם עוד התקיימה במציאות מתקפת חוצנים שכזו, הרי שהפחדים לכאורה, שהסרט הזה או כל סרט אחר מביעים מפלישה שכזאת, אינם יכולים להיות אלא פחדים שנובעים מהלא-מודע שלנו – של יוצרי הסרט, של החברה בה הם חיים או שלנו כיצורי-אנוש – שאנחנו משליכים, אם לנקוט בשפה פסיכולוגית, על החוצנים.

שאינו עולם בלעדי אמריקה. שהעולם הוא אמריקה ואמריקה היא העולם

ואכן הרובד השני, המשני לכאורה, היצוק כמובן מאליו בתוך הסיפור הראשי, הוא זיהויה המוחלט, מהתמונות הראשונות של הסרט לכל אורכו ובאופן סיומו – של המין האנושי, של האנושות, עם אמריקה, ארצות-הברית של אמריקה. אמריקה היא העולם, ואין עולם, אין גם קיום לעולם, בלעדי אמריקה. בסרט הזה רק בני-אדם (ואפילו כלב אחד) אמריקנים יש להם דמות, פנים, זהות, שמות, אופי ותכונות. כל שאר בני-האדם בכדור-הארץ, שבעה

וחצי מיליארד במספר, אף לא אחד ואחת מהן מתקיימים בסרט כדמויות אנושיות – בעלות זהות, פנים, שמות, רגשות, שאיפות ושאר מרכיבי האנושיות. והם משמשים אך ורק, רק כשמש אין ברירה, כסייעני משנה של ארה"ב, שהיא כמובן המנהיגה הבלתי-מעוררת ואף זו שנלחמת לכאורה בכוחות עצמה במערכה נגד הפולשים. אמריקה היא, לפיכך, זו שמנצחת במערכה ומצילה את העולם ואת שאר בני-האדם, שרק אז יוצאים מהג'ונגלים והמדבריות להודות לאמריקה שהצילה אותם, ומקבלים על עצמם את עליונותה ושלטונה, משל העולם מורכב מכחצי מיליארד אמריקנים ועוד שבעה וחצי מיליארד "אינדיאנים".

שהסכנה האמיתית למין האנושי הגברי הוא הפמיניזם הנשי ויש להכחידו

אך מתחת לרובדים ראשוניים, כמעט מובנים מאליהם, אלה, חבוי, מסתתר לכאורה, אבל לגמרי רוחש, פורץ, מתפרץ, מתפוצץ, גועש, אל מעל פני השטח, הרובד העמוק יותר, העניין האמיתי שבו עוסק הסרט, והאמירה הבוטה, הנחרצת והכמעט-בריונית שהוא מפיץ.

כי מי הם בפועל, מי הם באמת, המותקפים הנלחמים על חייהם בסרט הזה? לכאורה, כפי שהסרט מציג עצמו, מי שכביכול מותקפים הם כלל בני-האדם החיים על כדור-הארץ, כלומר האנושות כולה. ואולם, כפי שקורה בסרט בפועל, וכפי שהראינו במאמר הזה, מי שמותקפים, ובוודאי מי שנלחמים בסרט על שלום הכדור ובטחון האנשים החיים בו, הם רק בני-האדם האמריקנים החיים על פני האדמה הזאת. שאר בני האדם בתבל, רוב רובה של האנושות, שבעה וחצי מיליארד בני-האדם הלא-אמריקנים ביקום, הם רק ניצבים, ובמקרה הטוב חיילים בשירותה של ארצות-הברית, שנלחמת לא באמת, או לא רק, על שלום אזרחי העולם, אלא למעשה, כפי שקורה בסרט, וגם זאת הראינו כאן, על שליטתה בעולם ושלטונה בכל בני-האדם האחרים, בשבעה וחצי המיליארדים האחרים שחיים כאן.

אבל גם זה לא לגמרי מדויק. כי אם מסתכלים בהיבט הוויזואלי-מטפורי של המתקפה, על כדור הארץ והאנושות, ולמעשה על עריה ותושביה על ארה"ב, הרי שהמתקפה בפועל, כפי שהיא מוצגת בסרט, מתבצעת על ידי גופים עגלגלים "נשיים" ענקיים המתייצבים מעל לכל המבנים הפאליים המזדקרים לשחקים בעולם, כלומר באמריקה, ואז נפער במרכז תחתיתן חור, כמעין פות לקראת משגל, אבל במקום לקבל לתוכה את הפאלוס המזדקר מולה ולענג, כנדרש, על פי חוקי הטבע כביכול, אותו ואת בעליו, הפות הענקית הנפערת הזו משלחת מתוכה מעין קרן הרס אנטי-פאלית קטלנית, המשמידה, בעוצמה של כמה פצצות אטום, את כל הפאלוסים הזקורים הללו ואיתם את הציביליזציה האנושית, כלומר האמריקנית, כולה.

במובן הזה, ניתן, וכך גם צריך, לדעת, לראות את הסרט לא רק כמתקפת חוצנים על כדור הארץ, שהמערכה נגדם והניצחון בה משמשים לארה"ב ככלי להשתלטות על העולם, אלא גם, ואפילו אעז ואומר - בעיקר, כמתקפה של הנשיות החדשה, הפמיניזם, על הגבריות.

ואכן, מי שנחלצים להילחם בפלישה הכאילו חוצנית, הבעצם נשית, המאיימת על האנושות או על האמריקניות, אבל למעשה על הגבריות, הם גברים. דמויות הנשים בסרט אינן משחקות שום תפקיד בהשבת המלחמה אל מול הפולשים, או שמא יש לומר - הפולשות, והן משמשות אך ורק בתפקיד "אשתו של" כל אחד מהגברים הגיבורים המנהלים ונלחמים את המערכה. כמובן שגם כל הצוות הסובב, מייעץ ועוזר לנשיא, הם כולם גברים (לבד מקוני, שהיא לכאורה יועצת התקשורת של הנשיא, אבל למעשה תפקידה הוא "אשתו של" היהודי החכם, שהיא מגייסת את מוחו למערכה). גם כל הטייסים הנלחמים בפולשים/ות, כמובן כל האמריקנים, אבל גם טייסי המשנה הבריטים, הישראלים, הרוסים והיפנים הם כולם גברים, ואין בהם, לא לוחמת ולא תומכת לחימה, ואפילו לא קשרית או פקידה אישה.

זאת ועוד, הקורבן היחיד מבין גיבורי הסרט, לבד מראסל המקריב עצמו להצלת העולם ומחיקת חרפת ההשפלה הוויטנאמית, היא אישה, אשתו של הנשיא. וכבר דיברנו על כך וראינו שעונש המיתה הושט עליה על ידי התסריטאים רק מסיבה אחת - בגלל שנטשה את מקומה במיטתו של בעלה ואת תפקידה כאימה של בתו. היא אף הוסיפה על פשעה אלו את המרת דברו, כלומר פקודתו, של בעלה. ועל כן, בגלל שלא נהגה "כמו שאישה צריכה" וסטתה מ"דרך הטבע", בשל נגע הפמיניזם שלקתה בו ופשה בה, ובניגוד לכללי הפטריוארכיה המקודשים כנראה ליוצרי הסרט, הם, לא החוצנים שיצרו, דנו אותה למיתה. ומהצד המגדרי השני, כל הגברים גיבורי הסרט מגיעים לקרב הזה, למערכה נגד החוצנים, כשהם פגועים ופגומים בגבריותם. הנשיא וויטמור, שאמור להנהיג את אמריקה ואת העולם, אשתו שלו לא שומעת בקולו. היהודי החכם באדם לוינסון אשתו עזבה אותו למען קריירה. הטייס הטוב בעולם קפטן הילר, שהילד "שלו" אינו מזרעו. וראסל, הטייס השיכור, הוא הגבר הפגוע מכולם - גם הושפל מינית על ידי החוצנים הוויטנאמים, וגם אבהותו פגומה כדי כך שאפילו ילדיו אינם מכירים בו כאבא, כגבר. ולכן, הדרך היחידה שלו, זו שהועידו לו התסריטאים, להחזיר לעצמו את גבריותו האבודה שלו, היא להקריב נפשו למען הצלת העולם, ניצחונה של אמריקה והשבת הסדר המגדרי החברתי למקומו.

לכאורה מסתיים הסרט בניצחון האדם על החוצן והשתלטותה הסופית של ארצות הברית של אמריקה על העולם. אבל התמונות המסיימות את הסרט מספרות את הסיפור האמיתי, מביעות את המשמעות העמוקה ומבטאות את האמירה הבוטה של יוצרי הסרט - המתקפה הפמיניסטית נכשלה. הגברים קמו כאיש אחד והביסו את הנשיות החדשה, השמידו אותה ומחקו אותה מעל פני האדמה. האישה הסוררת הומתה. והנשים הנאמנות והמסורות חזרו לחיק הגברים והגבריות והמשפחתיות המנצחים, למלא את תפקיד הנשים, זה שיועד להן מאז ומעולם ידי הטבע והאלוהים, להיות "אשתו של" הגבר, באש ובמים, ולנצח נצחים.

אפילוג: ה-4 ביולי וה-9 בספטמבר - ניבוי או חיקוי?

יש להניח שכל מי שצופים היום בסרט "היום השלישי", או קוראים עליו, לא יכולים שלא להבחין בנקודות ההשקה והדמיון, הדי מדהימים, בין אירועי מתקפת החוצנים המדומיינים בסרט שיצא לאקרנים ב-4 ביולי 1996 לבין מתקפת הטרור המציאותית לגמרי של מחבלי אל-קעידה על המבנים סמלי-העוצמה והשליטה האמריקנית בעולם, חמש שנים לאחר מכן, ב-9 בספטמבר 2001, ובמיוחד, איך לא, בהחרבתם והפלתם ארצה של הסמלים הפאליים הכפולים, גורדי השחקים העצומים והזקורים מכל - מגדלי התאומים של העיר ניו-יורק. ולא רק זה. בסרט, אם יש צורך להזכיר, דרך הפעולה שמציע לוינסון למלחמה בחוצנים היא להחזיר וירוס למחשב העל של החוצנים בחללית האם, שיועבר באמצעות השידורים שלהם לחלליות הבת וכך יסיר מהן את חומות המגן, ויאפשר לפגוע בהן ולהפילן. כלומר, מה שמציע לוינסון זה להשתמש בכוחם של החוצנים נגדם. וזה גם מה שעשו מחבלי אל קעידה ב-9 לספטמבר - הם השתמשו בכוחם של האמריקנים, במטוסי הענק שלהם, כדי לפגוע באמריקה. וכמובן, ממש כשם שעשה ראסל בסיומו של הסרט, כשריסק את מטוסו אל תוך החללית החוצנית שמעל לוס-אנג'לס וכך הפיל אותה ארצה, כך ריסקו מחבלי אל קעידה את מטוסייהם אל תוך מגדלי התאומים הדו-פאליים בניו-יורק והפילו אותם ארצה.

האם היה לפיכך הסרט "היום השלישי" נבואה על העתיד לבוא, או שמא מתכנני הפיגוע של אל קעידה שאבו את השראתם מהסרט "היום השלישי" בו צפו? יכול להיות שלא נדע לעולם, אבל יכול גם להיות שיום אחד תופיע התשובה בארכיון נסתר שיפתח פתאום.